

Giọt Nho Bên Thềm!

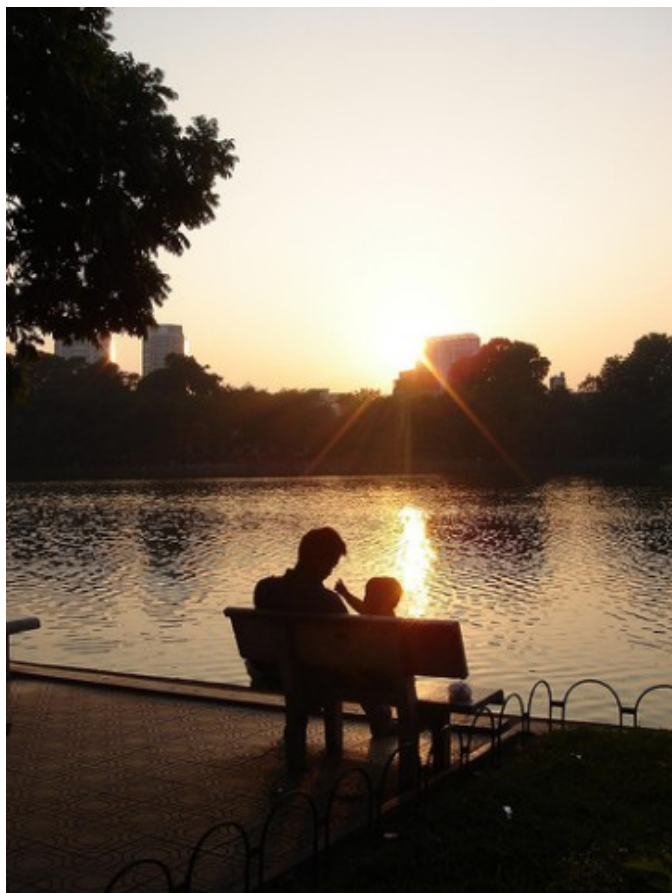
Tâm Lạ

Tháng 18, Năm 2010 13:36

Ngày con gái còn bé, mẹ đi làm xa, bố hay mua cho con những viên kẹo ngọt phèn bé bé, xinh xinh.

Không gian nhà mình luôn mát rượi vì giàn hoa giấy nở trắng, những bông hoa trắng muốt bé li ti, đung đưa trong gió.

Con thắp nến đỏ trên bàn ăn, ngắm giàn hoa mà ngắm những viên kẹo ngọt, bao giờ con cũng ăn cái kẹo nhỏ, sợ vỡ nát rồi sẽ tan nhanh đi mất.

Bố mẹ ly dị khi con chưa đầy 3 tuổi. Con và anh trai ở với bố. Mẹ đưa em gái út vào Nam sinh sống rồi lập gia đình riêng. Gia đình quá khó khăn nên bố phải đi làm ăn xa, lâu lâu mới về thăm anh em con mất lâu.

Giọt Nhỏ Bên Thềm!

Tâm Lạ

Tháng 13; Số 18, 18 Tháng 6 Năm 2010 13:36

Ngày ấy con luôn chờ đợi bố về để được ôm vào lòng bố, hít lấy hít để mùi núi rừng, mùi mồ hôi ngai ngái từ lưng ngực bố tỏa ra, líu lo kể cho bố nghe những chuyện ở nhà, rồi chia sẻ cho những viên đá trên phen rừng núi.

Con được cấp II, món quà bố đưa về là chiếc áo sơ mi mới tinh. Bố gói ghém cẩn thận trong chiếc túi nilon, bàn tay bố chai sần, đen nhẻm lấm giẻ tèm tèm áo trắng tinh mùi vải mới sao mà thơm quá đi! Con hạnh phúc mà chẳng muốn khóc.

Nhà nghèo, con toàn phải mặc quần áo cũ của anh em cho. Nên với con, chiếc áo trắng mới và những chiếc quần phen của bố luôn là món quà xa xỉ. Con đâu có hay được sau những niềm vui ấy là biết bao hi sinh lưng thềm.

Con gái vào đời học cũng là lúc bố về quê ở nhà. Bao nhiêu năm đi rừng bố chỉ vì anh em con, sức khỏe bố ngày càng yếu đi, bệnh gan của bố ngày càng nặng.

Con đi học xa nhà, lâu lâu mới về thăm bố để được gặp mẹ. Thấy bố ngày càng già yếu, xác xơ vì nghèo đói và bệnh tật. Rồi bố cũng bỏ con gái mà đi trong một căn đau quặn quặn. Bố đi một rưỡi! Con gái ngơ ngàng. Đau đớn. Xót xa. Chối vùi. Suy sụp. Tất cả những sụp đổ đổ dồn chân con. Ngày đưa tang bố trở về mà giảng rừng núi...

Tròn 99 ngày bố ra đi, con gái không về được. Lòng con đau quặn! Con thấy bố về, bình yên trong giấc mơ của con. Vết mắt chiếc áo nâu sẫm rách đã ngấm màu cũ kỹ, bố ôm con trong vòng tay ấm áp, xoa dịu những vết thềm lòng. Con gái gục quỵ, chẳng dám ăn uống cho khỏe mà học tập nghe con!

Và rồi bố đi, như chừa bao giờ đến bên con, như những cơn dông tố ứa đến bên đời. Con gái khóc. Là gì mà hay số phận? Con muốn nó là giấc mơ, những đó là số phận. Số phận là con không thể về với bố trong tuần 100 ngày, số phận là con không còn bố đi bên cạnh con trên cuộc đời này.

Con gái mặc chiếc biết bao cái ngày con ra trường, con sắm mua cho bố chiếc quần áo ngon, thu xếp để tiễn và quần áo đẹp, thay cho bố để cũ sẫm rách. Con cứ mãi trong lòng những tình

Giọt Nhỏ Bên Thềm!

Tâm Lạ

Tháng 13; Số 18, 18 Tháng 6 Năm 2010 13:36

Cơm, nhúng lị nói tri ân với bố mà chớ a bao giờ để can đảm để nói ra. Giờ thì vĩnh viễn không bao giờ còn có hời tở bày. Con gái biết dù muốn tranh cãi hay biết mình cho mình cũng không còn có hời. 99 ngày đã trôi qua, 99 đêm trôi ngày bỏ ra đi, con chớ a bao giờ ngon giờ c...

Tôi mua cho mình hộp đồ ng phèn, con lị ngời đứng đả trên bậu cửa, dờ dờ giàn hoa treo ng muốt, ng m tở ng viên đồ ng mọt. Ng gió vờn tung tăng sau vờn nhà mình nhở thở. Mây hàng cây bỏ treo đồ ng nhở đang vờn lên xanh tở tở sau cửa mả củi hỏ.

Con lị thỏy bỏ đi vờ, bỏ đở t vờ chi c balô cũ kỏ xuở ng thỏm, dang rỏ ng vòng tay yêu thỏ ng đón con gái vào lòng, xoa mái đở u con bỏ ng bàn tay gỏ y guỏ c. Rỏ i bỏ trỏu mỏn cho con mọt bỏ ch đở ng phèn lỏn. Nhỏ ng viên đở ng bé bé, xinh xinh có vỏ thanh thanh đở u ngỏ t. Vỏn là khung cỏ nhỏ xỏ a, vỏn là vỏ ngỏ tỏ y mà sao con nghe lòng mỏn chát...

Bỏ i!